

LITEN FOGEL.

En liten fogel är jag, som sitter uppå qvist,
 Naturen ger mig kläder och spis.
 Fast ingenting jag eger, jag lider ingen brist,
 Och lefver för ett sjungande pris.
 Mitt lif är fritt och gladt under himmelens tak,
 Och sängen min är löfrik och sval:
 Min kammare är skogen och dalen mitt förmak,
 Och ängen är min grönskande sal.

I första morgonväkten, då solen kör sitt spann,
 Jag lyfter på min gröna gardin,
 Jag sjunger mina sånger, så många som jag kan,
 Och stämmer in med bromsar och bin.
 Och tjädertuppen spelar sin basfiol så käck,
 Och eko svarar trakt ifrån trakt,
 Och oförvägen hoppar en liten silfverbäck
 Och stupar kullerbytta i takt.

Och ängarna och träden de binda krans vid krans,
 Och allt med guld och purpur är strödt.
 Och vestanvinden läspar och bjuder opp till dans,
 Och liten sippa niger så sött.
 Från masken, der han kryper, till kon som går i bet,
 Allt andas fröjd i vårsolens gull.
 Men människan, det kräket, Guds afbild, som man vet,
 Hon suckar jord och himmel blott full.

Gud vet hvad henne fattas — ja, himlens herre vet!
 Men alltid som en tosing hon gått.
 Jag är visst blott en fogel, men nog förstår jag det,
 Att aldrig hon var nöjd med sin lott.
 Nu har hon rest med ånga en tid med välbehag,
 Men rättnu räcker ångan ej till;
 Nu är hon obelåten, och *flyga* vill som jag;
 Men gudskelof! jag tror hvad jag vill.

Ty skulle hon få vingar, Gud styrke då vårt hopp,
 Om hon i luftens rike fick rå.